

Úvahy nad současností

Autor příspěvku – pan Antonín Mareš (prosinec 2017)

V dnešní době se objevuje obrovské množství úvah o tom, jak a jakým způsobem vznikl náš svět, respektive náš vesmír. Jedna z nejpopulárnějších teorií je teorie Velkého třesku. Tato teorie nám neříká nic jiného než to, že jsme vznikli z nicoty a do nicoty se opět vrátíme, něco co je od samého počátku postaveno na hlavu, protože to popírá všechno, co tady kolem sebe máme možnost vidět, žít a prožívat. K této teorii se ještě vrátíme, ale nyní se pojďme podívat na další aspekty, které se spojují s počátkem dění a tedy s počátkem světa jako takového.

Další úvaha o počátku všeho je úvahou o Stvoření.

Ta představuje jakéhosi Hybatele na počátku, který vše vytvořil a uvedl do pohybu a nadále se z dění víceméně stáhnul.

Další úvahy jsou pak již méně atraktivní a představují různé kombinace těchto dvou základních úvah s tím, že se vždy jedná o cosi, co je jaksi postaveno mimo dění člověka a pochopitelně jeho Vědomí a tento člověk je zde vždy v roli buď naprosto pasivní, nebo v roli, která mu má dokonce umožnit teprve vznik (život na Zemi je jen předznamenáním skutečného žití v „nebi“). Problém je ale v tom, že my samotní, tedy my lidé, jsme do tohoto procesu přímo vnořeni a tak nemáme dostatečný odstup od onoho celkového dění, který by nám umožnil věci vidět objektivněji.

Přesto ale máme něco a tím něčím je Rozum, který nám může přeci jenom cosi napovědět.

Zkusme se tedy pomocí tohoto Rozumu podívat na danou problematiku a zkusme se nad vším hlouběji zamyslet. Je možné, že nakonec dojdeme k závěrům, které překonají dokonce i tento náš Rozum.

Nepředbíhejme ale.

První víceméně materialistická teorie mluví o tom, že jsme vznikli z nicoty a tento stav je označován takto. Existoval bod, v němž byla soustředěná veškerá hmota a veškerá energie v kosmu. V tomto bodě v singularitě vše probíhalo v nultém rozměru a v nultém čase. Z naprosto nejasných důvodů došlo k porušení této singularity a k Velkému třesku. Je tu ale jeden problém. Jde totiž o nesmysl. Hned vysvětlím, oč jde. Aby mohlo dojít k Velkému třesku, tak musí existovat prostor a musí existovat i čas. Problém je ovšem v tom, že prostor a čas jsou funkcí hmoty, nikoliv obráceně. Tedy jinak řečeno, k této události nemohlo dojít, protože neexistoval prostor, v němž by se tento Velký třesk mohl realizovat a neexistoval čas, který znamená začátek tohoto Velkého třesku. Z fyzikálního hlediska by tak musel existovat prostor, který by byl nadřazen našemu prostoru, a čas, který by byl nadřazen našemu času a tudíž by se muselo jednat o funkce jakéhosi super vesmíru, tedy jakési super hmoty, která je nadřazená naší hmotě.

Mnozí vědci i z tohoto důvodu i z dalších, které jednoznačně ukazují na symetrii

našeho Vesmíru, která je vyloučena tím, že by došlo k něčemu takovému jako je Velký třesk, začínají uvažovat jinak. Za konec Velkého třesku začínají považovat dobu, kdy se oddělilo záření od látky a to bylo 380 milionů let poté. To co bylo předtím, nehodnotí a to ani co do rozměru Vesmíru, ani co do struktury. V poslední době se objevil názor, že lze dle současných výzkumů jít ve složení Vesmíru až do doby 10 na mínus 13. Ne dál. Ovšem zda se jedná jen o část Vesmíru, který podlehl těmto změnám, nebo o Vesmír celý, tito vědci prostě nehodnotí. Pochopili, že spekulace jsou horší, nežli nevědomost.

K tomuto tvrzení (struktura Vesmíru) se ještě vrátíme, ale už jenom toto tvrzení samo o sobě znamená, že tu něco nehraje, protože s něčím podobným nikdo z fyziků nepočítá. Nepočítá přece s tím, že bychom sami vznikli jako podsystém nám nadřazeného systému, v němž se máme možnost realizovat.

Tudíž se jedná o cosi, co tady od prvopočátku nesouhlasí a to ani v základních fyzikálních předpokladech. To už vůbec nemluvím o „inflaci“ Vesmíru, tolika „vědci“ prosazovaná, která je porušením snad všech základních fyzikálních zákonů. Přesto se zdá, na základě rozšiřování našeho Vesmíru, že by to tak nějak mohlo být. Jenomže je tu ale jedno velké ALE o kterém si řekneme později.

Nyní se podívejme na tu další teorii, která mluví o Stvoření.

Jde o jednorázový akt, který je přebírán mnoha náboženstvími. Ne všemi, ale těmi rozhodujícími ano. Vše bylo stvořeno a hotovo. To, že jde o nesmysl, dneska nazírají už i kněží, ale moc a postavení a také jistý stupeň nevědomosti jim brání v tom, aby přiznali „barvu“. Vývoj (evoluce) se dnes jeví jako prokazatelný. Přesto i tady je několik ALE.

Takže nyní se pokusme o zhodnocení a nalezení východiska.

Pokusím se zde nastínit mou tezi o tom, jak se věci mají a jak se také mohou dále vyvíjet. Budu vycházet z nám známých faktů a pokusím se je dát dohromady tak, aby tvořily uzavřený a jednoduchý celek. Takže začneme tím, co je všeobecně známo.

Psal se rok 1992 a ve vědecké branži došlo k posunu.

Toho roku se totiž přijalo tvrzení „**informace -> energie -> hmota**“ za platné.

Co to znamená? Na počátku byla informace, která vytvořila energii a ta posléze hmotu. **Předesílám, že jde pochopitelně o systém vědomých informací, jejichž základem je to, co známe pod pojmem program, který je stupňován na myšlenku a završen čímsi, co je známo jako vědomé atraktorové pole.**

Přestože od té doby uplynulo $\frac{1}{4}$ století, tak u nás jde stále pouze o něco, co většině vědců není vůbec známo, a o tomto vědeckém pojetí nemají ani tušení. Bohužel to není jediné téma, které jsme v naší společnosti zaspali, jak si později ukážeme. Nyní se ale vrátíme k zde naznačenému a ukážeme si, co to znamená.

Začneme vznikem našeho Vesmíru.

Do prostoru, budoucího Vesmíru, který zatím ani prostorem nebyl, byla umístěna

super vědomá informace, která předcházela všemu a zapřičiňuje tvorbu. Byla dislokována z vyšších pater Univerza (což je systém viditelných i neviditelných světů), které podléhají lineárnímu vývoji. Jde v tomto případě o Myšlenkový (devachan) a Astrální svět. Následně poklesem vibrací se z Astrality „prolil“ do budoucí Hmotnosti energetický potenciál, který díky vědomé informaci začal tvořit nám známý Vesmír a tím i náš časoprostor. Tento Vesmír je tak shodný s naším dosavadním poznáním (teorie Velkého třesku) o jeho stavbě, a to od doby, která byla dříve označována jako doba skončení „inflace“. Máme tedy prvotní Vesmír, který se vyvíjí přes jednotlivé fáze, ve kterých vznikají postupně hvězdy a následně i galaxie.

Pro nás je zvláště zajímavá fáze, která nastává cca před 5 až 7 miliardami let.

Díky super vědomé informaci, začal být do systému Hmotného vesmíru vkládán Život a začaly se dít věci. Abychom tomu dobře porozuměli, tak si musíme uvědomit, že život jako takový je fenomén, který je nutno vztáhnout k Nelineárnímu projevu, který v sobě obsahuje Duchovní svět a další vyšší světy či roviny bytí, a to až k základu, který je běžně nazýván Bohem.

Vakuum je cosi, co by se dalo nazvat předělem mezi Hmotností a Astralitou. Doufám, že už dneska snad každý chápe, že tvrzení o tom, že ve vakuu nic není, je zcestné. Jedná se totiž o velmi energeticky nabitý předěl. Takže vstupem této energie došlo v tomto vakuu k bouřlivým jevům. Tento vstup se stále umocňuje a sílí. Je to nám dobře známá „temná energie“, která v současnosti představuje cca $\frac{3}{4}$ veškeré energie a to včetně hmoty, kterou ve Vesmíru jsme schopni detekovat.

Stále silnější příliv energie Života je dán především jeho vyšší složkou a tou je Vědomí.

Jak život tak i vědomí jsou složkami nelineárního projevu, tedy nelineární částí univerza. Vědomí je pochopitelně vyšší stav života, který se v průběhu evoluce projevuje, a proto by bylo vhodné si ho více objasnit. Začneme ale od začátku.

První co se na zemi objevilo, byly prokaryotní buňky. Stalo se tak asi před čtyřmi miliardami let (cca $\frac{1}{2}$ miliardy po vzniku Země), a trvaly prakticky v nezměněném stavu další dvě miliardy let, tedy asi polovinu celkové doby od svého vytvoření do současnosti. Druhou polovinu tohoto času vyplnil vznik eukaryotních buněk a jejich bouřlivý vývoj až k člověku. Za ony druhé dvě miliardy se vývoj posunul od buňky až k člověku.

Proč to nešlo už dříve? Proč vývoj po vzniku prokaryotní buňky stál a proč se začal vyvíjet vznikem až eukaryotních buněk? Toto je nutno si řádně vyjasnit a to proto, že vývoj probíhá v stále stoupajících vlnách, které se opakují ale na stále vyšších příčkách vývoje. Tudíž i dneska nastává obdobná situace ve vývoji, jako tomu bylo na počátku. Pochopitelně za úplně jiných předpokladů a činitelů. Přesto se tak děje a proto je nutné si tyto mechanismy důkladně objasnit.

Prokaryotní buňky nespolupracovaly, ale bojovaly mezi sebou. Výsledkem bylo to, že vývoj téměř stál.

Eukaryotní buňky se začaly chovat ale zcela jinak. Pro ně byl boj druhotný. Prvotním stavem se stala SPOLUPRÁCE. Co to znamená a jak k tomu došlo?

Dalším fenoménem, který vstoupil do hry, byl pokyn ze super vědomé informace k posunu ve vývoji ve smyslu uvolnění informací, které jsou nutné pro onu avizovanou spolupráci. Vše v nám známém Vesmíru probíhá synchronně. Takže začátek života (ve smyslu prokaryotních buněk) je v době před 5-7 miliardami let a trvá do doby, která končí před 2 miliardami let.

Dokud nepřišel pokyn jak uskutečnit spolupráci, tak se vývoj nehnul z místa. **Boj nebyl a není nástrojem, který by vedl k pokroku a vývoji.** Toto je nutné si uvědomit a velmi důrazně si to zapsat do paměti. Boj nevede k úspěchu.

Jak tedy eukaryotní buňky ten vývoj začaly, respektive začaly spolupráci? V buňce existuje část, která se jmenuje mitochondrie.

Co to je?

Je to de facto samostatná buňka prokaryotního typu. Nejde ale o pokořenou a zajatou buňku, ale o buňku, která spolupracuje s centrální buňkou a tím vytváří prostředí, které je o něčem jiném, nežli bylo to původní. Spolupráce není stav, se kterým by si to mnozí mohli plést, tedy stav pracovat spolu, ale jde o stav, kdy jeden druhému vychází maximálně vstříc a skutečně spolupracují na společném díle. Protože tento stav je mnohými lidmi, kteří se nacházejí pod úrovní 200 (dle Hawkinse) špatně chápán, tak to vysvětlím na příkladu.

Předpokládejme, že můžeme mít dvě nebo i více pravých rukou a levou nemáme. Ty dvě pravé ruce, případně i více, mohou pracovat spolu, to ano, ale nikdy nedokáží to, co dokáže spolupráce pravé a levé ruky, které se vzájemně doplňují. Ani deset pravých rukou nevezme do rukou lopatu, kterou bez problému uchopí pravá a levá ruka.

Člověk, který je pod vlivem ega a tedy jeho vědomí je pod úrovní hodnoty 200 (dle Hawkinse) nikdy není schopen pochopit co to ta spolupráce je, a vždy si jí bude zaměňovat pouze za stav – pracovat spolu. Jak důležitý je to stav ukazuje nejenom to, že za dvě miliardy let se vývoj na Zemi nepohnul z místa, ale i to, že pokud někde ve Vesmíru vznikly příhodné podmínky pro vznik života a doba trvání základních stavů mohla být tak delší (až 5 miliard let), nebylo to nic platné. Vývoj na svůj start, tedy na svůj skutečný start musel počkat do doby, nežli byl uvolněn již zmiňovaný blok informací, a ten nastartoval onu skutečnou spolupráci.

Jak již bylo řečeno. Vývoj se opakuje ve stále stoupající spirále a tak nejen buňky, které stály na počátku, ale i člověk prochází stejným stavem vývoje.

U člověka je vývoj směřován také do dvou základních stavů, kterým odpovídají na základní rovině vývoje prokaryotní a eukaryotní buňky. Jde o stav vědomí do hodnoty 200 a o stav vývoje, který tuto hodnotu překračuje.

Proč je ta hodnota tak důležitá?

Abychom to pochopili, tak si musíme uvědomit skutečnost, že se vyvíjí ne naše

tělo, ale naše vědomí. Tedy abych byl přesnější, jsme to my samotní, kteří se vyvíjíme a jsme reprezentováni naším Vědomím, které se někdy také označuje jako Já. My ale zůstaneme u tohoto termínu, tedy u názvu Vědomí. Tělo je pouze nástroj, ve kterém bydlíme, a proto následuje ve vývoji, tedy v evoluci, toto vědomí a přizpůsobuje se mu. Tím, že procházíme ve vývoji tak, že jisté stavy stále opakujeme na stále vyšších příčkách, tak se v nich stále zdokonalujeme.

Jak jsem již naznačil, stav úrovně vědomí do hodnoty 200 odpovídá stavu prokaryotních buněk. Ty mezi sebou vedly pouze boj o přežití. Lidé, kteří principiálně odpovídají tomuto typu, jsou pod vlivem Ega, což je pozůstatek zvířecího principu, který usiluje o totéž. Tito lidé vnímají svět kolem sebe jen jako prostředí, které je jim nepřátelské a které jim ubližuje. Tito lidé nerozlišují pravdu od lži, byť by to stokrát tvrdili a jsou těmi, kdo sám sebe považuje málem za „pupek světa“. Jejich znakem je konkurenční boj a stav, kdy údajní soupeři (včetně normálních lidí) jsou jimi poraženi a oni jim mohou vládnout. U nás jde o typický stav prosazovaný bývalým popředním naším činitelem Klausem. Je to tak zvaná privatizace, je to rozkrádání, je to stav, který je charakterizovaný rčením – urvi, co můžeš.

Eukaryotní buňky ale velmi rychle přecházely do stavu více buněčných živočichů. To odpovídá v našem přirovnání tomu, že současná společnost se snaží rovněž o spolupráci mezi svými členy a to formou skutečných družstev, které jsou založena na vzájemné dělbě a koordinaci, na vytváření hospodářských celků baťovského typu a vůbec na stavech, kdy lidé jako členové společenství se k dané problematice mohou nejen vyjádřit, ale i svými tvůrčími činy přispívat k jejímu rozvoji. Eukaryotní buňky ale ve své samostatné činnosti přešly záhy do stavu, kdy byl vytvořen živočich, který byl řízen vyšším typem vědomí, nežli je vědomí jednotlivých buněk. Vznik této nové bytosti tak ukončuje etapu samostatné činnosti těchto buněk, které velmi ochotně přecházejí pod řízení tohoto nového systému. Vzniká tak nový fenomén, který trvá dodnes. I my lidé jsme bytostí, které žijí své žití tak, že k němu využíváme žití těchto buněk.

Pokud se vrátíme k nám lidem, pak toto období je obdobím, kdy překročíme hodnotu 200 (dle Hawkinse) a pohybuje se k hodnotě 500 až 600, Hodnota 600 pak definitivně ukončuje naše samostatné jednání, protože přecházíme pod řízení vyšších vědomí a podobně jako eukaryotní buňky to činíme velmi ochotně a rádi. Zůstáváme pochopitelně plnohodnotní a samostatní, ale včleňujeme se do úžasného Bytí, které nám nabízí Univerzum.

Současná doba je ale dobou, která je ekvivalentní k překlopení stavu, který je pod hodnotou 200 do stavu, který je charakterizován hodnotou nad 200 (dle Hawkinse).

Tento překerní stav je charakterizován velkým napětím a neschopností mnohých lidí pochopit současné dění. Vnímají ho jako své ohrožení a nejsou schopni pochopit, že jde pouze o jejich subjektivní vjem, který nevychází ze skutečných událostí a nemá a ani nemůže s nimi mít nic společného.

Budme konkrétní.

Ve své úvaze – ÚŽASNÉ – jsem testoval naši vládu, parlament i senát. Ve všech

případech vyšly hodnoty těchto institucí hluboko pod úrovní 200.

Proč?

Samozřejmě vládu, parlament i senát tvoří lidé. Takže jsou-li tyto instituce špatné, pak jsou špatní lidé, kteří je tvoří. Takže se musíme zaměřit ne na vládu, parlament a senát, ale na to, jak a jakým způsobem se do nich dostávají nezodpovědní lidé. Ve všech třech případech se jedná o lidi vzešlé z voleb. Takže „zakopaný pes“ musí být zde.

Jak se u nás provádí volby? Kdo může být zvolen? Jaká odpovědnost a komu je od zvolených činitelů žádána? Otázek tohoto typu bychom mohli předložit více, ale pokud zodpovíme aspoň ty, o kterých zde byla řeč, tak se domnívám, že nám bude jasno.

Takže začneme mechanismem voleb.

Hned na začátku musíme konstatovat, že nejde o skutečné volby, ale o frašku, při které se „volí“ předem připravení jedinci či uskupení (strany). To, že by si někdo volil skutečného svého zástupce, kterému důvěřuje, je nemyslitelné. Lidé, kteří jsou „voleni“ jsou lidmi, kteří chtějí vládnout a ovládat druhé a chtějí mít možnost rozhodovat o financích, které má daný post k dispozici tak, jak oni uznají za vhodné. Chtějí prosazovat svou mocenskou sílu a být „nezávislími“. Nepřipomíná vám to něco? Ale jistě. Jsou to typické znaky EGA.

Kdo může být zvolen?

Pouze příslušník daného uskupení (strany), nebo pokud kandiduje sám za sebe, tak příslušník dobře situované skupiny ve smyslu financí, protože volby nejsou levnou záležitostí. I tací se najdou, protože kalkulují s tím, že po „zvolení“ se jim to vše vrátí.

Jaká odpovědnost a komu je od zvolených činitelů žádána?

Každý poslanec skládá závazný slib (dříve to byla přísaha, dnes už jen závazný slib). V něm slibuje na svou čest a svědomí to, že bude jednat v zájmu státu, zákonů a tak podobně. Zákonodárce, který nemá ani zdání o tom, co je právo, co jsou zákony, nemá příslušné vzdělání a je úplný analfabet ve smyslu filozofickém, psychologickém a společensko-mravním, není přeci schopen výkonu funkce zákonodárce a jeho závazný slib nemůže být ničím jiným, nežli jen výsměchem lidem toho kterého společenství. To, že by měl pracovat ve prospěch lidí, země a uvedeného společenství a těmto být odpovědný se v tomto kontextu jeví jako čirá fantazie. Jde přeci o lidi, kteří se derou k „moci“ a to za každou cenu, a kteří nejsou schopni něco takového jako Pravdu akceptovat jinak, nežli jenom jako nástroj, který jim má sloužit, a tak jí běžně zaměňují za Lež, a to podle potřeby, protože

skutečnost Pravdy (její hodnotu) nejsou schopni dohlédnout.

Jen blázen nechá o sobě rozhodovat někoho, kdo je na úrovni zvířecího ega a jen blázen si může myslet, že tento člověk to s ním bude myslet dobře a nebude ho mít jen za rohožku pod své nohy. Naše společnost je tak podobna tomuto bláznovi, který nedohlídne to, co je každému jasné. Totiž to, že lump je lumpem proto, že tvoří cosi, co bychom mohli nazvat vším možným jen ne tím, že jde o blaho, pokrok a duchovní a duševní vzestup spoluobčanů a tím i společnosti.

Jak tedy z tohoto marasmu?

Odpověď je jednodušší, nežli si umíme představit.

Stačí se jen nad danou věcí zamyslet a řešení se najednou ukazuje samo. Protože základem jsou volby, tedy pověření těch, kdo mě mají zastupovat, je jasné, že to nebudou lidé, kteří se vnucují a jsou nekompetentní, ale že to musí být lidé, kteří znají (jsou moudří) a mají mou důvěru.

Ano důvěra je to klíčové slovo.

Nebudu přeci svěřovat své zastupování darebákovi a kariéristovi, ale člověku uvážlivému a moudrému.

V každém společenství jsou takoví lidé, a proto stačí, když na příklad na návěs vesnice, které má tři sta lidí, tyto sezev a do připraveného seznamu osob každý označí toho, koho by chtěl, aby stanul v čele obce (pochopitelně mimo sebe) a je hotovo. Seznam jasně ukáže, kdo má v obci největší prestiž, důvěru a respekt. Kdo tedy je tím, kdo by v čele obce měl stát. Ze zvolených lidí v obci se pak zvolí oblastní výbor, následně z oblastních výborů okresní, pak krajský a nakonec i celostátní orgány.

Jak prosté.

To vše bez peněz, hmbuku, reklamy, podrazů, korupce a jiných „výdobytků“ současnosti.

Vraťme se ale k současnosti a podívejme se na to, jak to vypadá s lidmi, kteří jsou na různých hodnotách svých úrovní vědomí.

Korelace stavu vědomí a míra štěstí

ÚROVEŇ	Log stupnice	% štěstí
Osvícení	700 – 1000	100
Mír	600	100
Radost	570	99
Bezpodmínečná láska	540	96
Láska	500	89
Rozum (kombinační)	400	79

Přijetí	350	71
Ochota	310	68
Neutralita	250	60
Odvaha	200	55
Hrdá pýcha	175	22
Hněv	150	12
Touha	125	10
Strach	100	10
Smutek	75	9
Apatie, nenávist	50	5
Vina	30	4
Hanba	20	1

Korelace úrovně vědomí a společenských problémů

Úroveň Vědomí	Nezaměstnanost %	Chudoba %	Spokojenost Život je OK %	Kriminalita %
600+	0	0,0	100	0,0
500-600	0	0,0	98	0,5
400-500	2	0,5	79	2,0
300-400	7	1,0	70	5,0
200-300	8	1,5	60	9,0
100-200	50	22	15	50
50-100	75	40	2	91
pod 50	97	65	0	98

V obou tabulkách je zcela jasný propad na úrovni vědomí 200. Je to dáno tím, že tu skutečně dochází ke zlomu v životě jedince, potažmo společnosti, která se přes tuto hranici posouvá.

Vzhledem k povaze ega by bylo víc než žádoucí, aby žádný vedoucí činitel nebyl na úrovni nižší, nežli je ona tolikrát skloňovaná úroveň 200. Důvod je jasný. Takový člověk s úrovní pod 200 nikdy žádný problém nemůže vyřešit, protože vše vztahuje jen k sobě, a vždy bude k těmto nevyřešeným problémům přidávat další. Takže je vlastně tím, kdo problémy vytváří a přitom je neřeší. **Mějme to na paměti.**

Problém v naší společnosti je v tom, že takovéto lidi, kteří jsou pod 200, nenacházíme jen na nějakém bezvýznamném úřednickém postu, ale nacházíme je všude. V nejprestižnějším úřadu – parlamentu – jich máme drtivou většinu. Proto také naše společnost dopadá tak jak dopadá.

Je to důsledek naší neochoty přijmout odpovědnost za dění kolem sebe. Ano mnozí chtějí pomáhat, ale odpovědnost z toho plynoucí už nést nechtějí. Jedno bez druhého ale nelze. Pak takové pomáhání je jenom „páchání dobra“ nebo také „pohyb slona v porcelánu“. Jde o to, že nestačí někomu na břehu moře, který má hlad, darovat rybu, ale je žádoucí ho přimět k tomu, aby se ryby naučil i lovit. Takže nestačí vládu, parlament a vyšší složky společnosti kritizovat, ale je také žádoucí udělat něco pro to, aby se vše zlepšilo a to formou samospráv a skutečných družstev. Ten, kdo tvrdí, že se ho to netýká, je podoben tomu, kdo sedí na větvi, kterou podřezávají, a je mu to fuk.

Takže vážení, chceme-li změnu, musíme se o ní taky přičinit a to především v sobě samotném a skrze sebe sama pak i změnou společnosti. Jinak to nejde. Jinak nám nadále bude ujíždět vlak a my se jen nechápavě budeme divit, jak je to možné.

Jiný pohled.

Nyní se na danou věc zkusme podívat z jiného zorného úhlu. Společnost přeci není jednolitá a skládá se z různých vrstev lidí, kteří zcela jinak myslí, jinak jednají, mají jiné priority a jiné cíle. Jsou prostě tak různorodí, že najít dva, kteří jsou si aspoň podobní, je téměř nad lidské síly. Abychom se v tomto mumraji lidských typů zorientovali, tak k tomu nám nejlépe poslouží studie doktora Davida R. Hawkinse, tedy spíše její stručný výtah. Zmíněný pán nám totiž odkázal velmi rozsáhlé dílo, které je hodno hlubšího mnohaletého studia. My se ale v naší úvaze zaměříme pouze na jeho jednotlivé body a poukážeme na to, jak a proč jsou lidé tací, jací jsou a jak pokročit z jejich stavu tak, aby úroveň jejich vědomí mohla vzrůst.

Za základ si vezmeme dnes již slavnou Mapu vědomí.

MAPA VĚDOMÍ

Názor na Boha	Názor na život	Úroveň	Měřítko	Emoce	Proces
Já	Je	OSVÍCENÍ	700 až 1000	Nepopsatelné	Čisté vědomí
Veškerenstvo	Dokonalý	MÍR	600	Blaženost	Jasnost
Jediný	Úplný	RADOST	540	Klid	Proměna
Milující	Prospěšný	LÁSKA	500	Úcta	Zjevení
Moudrý	Smysluplný	KOMBINAČNÍ ROZUM	400	Pochopení	Abstrakce
Milosrdný	Harmonický	PŘIJETÍ	350	Odpuštění	Transcendence
Inspirující	Nadějeplný	OCHOTA	310	Optimismus	Záměr
Umožňující	Uspokojivý	NEUTRALITA	250	Důvěra	Uvolnění
Dovolující	Přijatelný	ODVAHA	200	Potvrzení	Posílení
Lhostejný	Náročný	HRDÁ PÝCHA / PÝCHA	175	Pohrdání	Nadutost

Pomstychtivý	Nepřátelský	HNĚV	150	Nenávist	Agrese
Odepírající	Přinášející zklamání	TOUHA	125	Žádostivost	Zotročení
Trestající	Děsivý	STRACH	100	Úzkost	Ústup
Přezíravý	Tragický	SMUTEK	75	Lítost	Malomyslnost
Odsuzující	Beznadějný	APATIE	50	Zoufalství	Vzdání se
Mstivý	Zlý	VINA	30	Obviňování	Zničení
Pohrdající	Bídny	STUD	20	Pokoření	Odstranění

Jak již dříve bylo naznačeno a jak je vidět i z tohoto grafu, tedy z této Mapy vědomí, tak nejdůležitějším zlomem je hodnota 200.

Proč ta?

Pod touto hodnotou je Já (psáno s velkým písmenem) pouze tím, kdo vládu nad tělem předal Egu, což je zbytek zvířecího principu v našich hmotných tělech.

Je nutno si uvědomit, že sem, tedy na zemskou planinu, jsme vstoupili jako nevědomé bytosti, které touží po dalším svém rozvoji a vývoji. Dostali jsme k dispozici zvířecí tělo, které bylo původně řízeno skupinovou duší přímo z astrality. V tomto těle byl pochopitelně jakýsi automatický „program“, pro přímé použití v daných situacích. Získáním těchto těl, jsme tedy získali i tento systém v těchto tělech a moudrost, která byla dána skupinovou duší původních zvířecích bytostí, zůstala oddělena na astralitě.

To mělo fatální důsledky. Získali jsme těla, ale ne moudrost. Naše Já, tedy naše vlastní podstata, se pojednou, díky své neschopnosti rozpoznat a porozumět moudrosti, dostala do závislosti na tomto zvířecím principu, tedy na Egu. Z Já, které by vládlo a rozhodovalo, se stalo já (psáno s malým písmenem), které se dostalo pod, či spíše do vleku onoho zkušeného harcovníka životem, tedy do vleku Ega.

Tak jsme se s ním sžili, že nejsme schopni rozpoznat naši skutečnou podstatu a vjemy přicházející z hmotnosti, které jsou zabarveny Egem, přebíráme i s tímto zabarvením a máme za to, že jejich dopad, který je mnohdy velmi pozměněn a zkreslen, je dopadem na nás a vůbec nechápeme, že jde o dopad na někoho jiného, tedy na Ego. Pláčeme, jak říká lidské přísloví, na cizím hrobě.

Jedinou cestou jak z toho ven, je cesta pokroku neboli evoluce našeho Vědomí, tedy našeho Já tak, aby ze závislého já, se stalo Já dominantní a převzalo otěže vlády nad tělem. Nejenomže bychom nahradili ono skupinové vědomí, které zůstalo odpojeno na astralitě, ale tím, že jsme na vyšší příčce bytí, nežli zvířecí projev, tak můžeme dosáhnout právě pomocí těchto těl nebývalého vzestupu ke skutečné Moudrosti a tím splnit náš sen o povznesení se na vyšší příčce vývoje.

Pro mnohé by mohlo být nepřijatelné, že zde srovnávám lidské a zvířecí bytí. Tak

tomu ale není. Poukazují pouze na stav, kterým při opakování na vyšší příčce vývoje musíme procházet. Ego je zbytek zvířecího principu, se kterým si musíme umět poradit. I zvířata nakonec tento princip částečně překonala a to tím, že býložravci opustili systém, který je charakterizován bojem mezi sebou a přestože nedosáhli toho, co bychom mohli označit za spolupráci, přesto ale vzájemný boj není jejich doménou.

V čem se tedy nejvíce projevuje lidské Ego? Je to už z názvu patrné. Ano egoismem, což je stav, který je charakteristický tím, že daný jedinec chce být středem pozornosti, je sobecký, nepřející a nikoho dalšího mimo sebe neuznávající. Jde o urážlivou a vztahovačnou osobu, která myslí jen na sebe. Toto sobectví může být ve svých nízkých stavech tak vystupňováno, že raději volí sebezničení, než jakékoliv „ponížení“. Že jde o nesmysl a Já (Vědomí) nelze ponížít a ani urazit, je čímsi co dotyčná bytost nenahlíží. Já dotyčné bytosti se natolik ztotožní s Egem a jeho systémy, že má za to, že je jím samo.

Je nutné si uvědomit, že jsme nesmrtelní, lidská těla nám slouží jen a jen k našemu vývoji a k našemu povznesení. Já, je Boží jiskra, která je v těle dislokována pro své zvelebení a pro celkový vývoj, kterým přispívá jak sobě, tak i Univerzu tím, že produhovňuje hmotu, čímž zvyšuje její vibrace, které pak umožní v celkovém součtu „návrat domu“. To je ale už o něčem jiném. My se vrátíme k tomu, jak vypadá bytost pod úrovní vědomí 200.

Z tabulky je patrné, že na nejnižších příčkách jsou jedinci, kteří doslova a do písmene, nejsou schopni samostatného bytí. Prostě život nevládají. Nejsou schopni se mu plně postavit tváří v tvář. Pod vlivem Ega jsou schopni a také tak i činí, odcházet předčasně ze života, tedy páchat sebevraždy. Jejich sebevědomí je hodně rozpolceno. To proto, že vlastní sebevědomí Já je slabé, a v konfrontaci s Egem prostě neobstojí. Stoupání po úrovních vědomí znamená především stále silnější a silnější pocit svého vlastního sebevědomí až ke stavu 175. Tady se ocitají na zlomovém postu.

Hodnota 200 znamená ne zničení Ega, ale stav, kdy ho začínám využívat pro své potřeby. Tedy pro potřeby Já. Ego začíná sloužit. Tento stav je velmi typický pro současnost a pro naši společnost, která se do něho snaží přejít. V naší zemi je velmi mnoho lidí právě těsně pod hodnotou 200. Jsou tedy na stavech, kdy si myslí, že vše vědí, všemu rozumí a vše pochopili. Protože Ego je sobecké, tak u nás i za komunistů vládlo heslo – Kdo nekrade, okrádá rodinu, tak i nyní zde vládne atmosféra zlodějiny, podvodů a všech možných podrazů. V politice jsou v kurzu lidé, kteří by se jinde nemohli ukázat ani na ulici. V zahraničí jsme známí jako národ zlodějů.

Jenomže.

Jsme známí i jako velmi zruční a vynalézaví lidé, kteří si umí se vším poradit. Takže nejen pod 200, ale i nad 200 je tu spousta lidí. Bohužel se naše země v posledních letech v hodnocení úrovně vědomí velmi silně propadla a v současnosti jsme se sice již odrazili od dna, ale stále tvoříme de facto odpad Evropy.

Proč?

Máme na mnohem víc. Masaryk i Tomáš Baťa byli hvězdami, ke kterým se Evropa dosud nepřiblížila, Proč tedy ten propad? Odpověď je jednoduchá, leč pro nás nelichotivá. Důvodem je naše sobeckost, tedy především touha po majetku. Naštěstí se mnohým lidem začínají v poslední době otevírat oči a začínají chápat, že tudy cesta nevede. Proto i současné volby ukázaly, že lidé už mafii nevěří a začínají uvažovat mnohem racionálněji.

Vraťme se ale k člověku. Jak poznáte, na jaké úrovni vědomí se nachází ten či onen člověk? Samozřejmě testem. Způsoby testování jsou popsány samostatně v samostatných pojednáních. Zde se s tímto testem budeme zabývat pouze zevrubně.

Není ale ani nutné provádět ani test, abyste pochopili, zda daná situace vás vrhá do náruče Ega nebo ne. Takže:

1. Někdo vám něco řekne a vy se urazíte. Skutečně vy? Neurazí se takhle náhodou Ego? Já (Vědomí) urazit nelze. Jde o boží jiskru, kterou nelze nijakým způsobem deklasovat.
2. Někdo vám něco provede a vy se chcete pomstít. A opět to samé – skutečně vy, nebo Ego. To co vám bylo provedeno je přeci výsledkem dosavadního vašeho žití a msta navozuje další sérii problémů, ne-li přímo zločinů.
3. Něco se vám nepovede a vy z toho obviňujete pomalu celý svět jen toho hlavního viníka, tedy sebe sama nikoliv. Ponížným se ale opět může cítit pouze Ego, nikoliv Já.

Naposledy bych tu chtěl ozřejmit i možnost testování (nikoliv techniku, která je rozebrána jinde), ale pouze způsob jakým se k tomuto testování máme postavit.

K tomu, aby někdo mohl úspěšně testovat úroveň vědomí svou a jiných lidí, či aby mohl vůbec cokoliv testovat, musí splňovat několik podmínek. Takže člověk co, chce testovat, musí být:

1. nad hodnotou 200 a to oba – testovaný i testující,
2. musí být věřící (to neznamená víru tak jak si jí většina lidí představuje, ale víru ve skutečné Jsoucno),
3. musí mít čistotu záměru (nelze testovat svou prospěšnost ve smyslu Ega),
4. musí danou věc udržet v obrazném pojetí a to jak testovaný, tak testující,
5. musí mít o dané věci jasno, to znamená, že ten kdo je dejme tomu na 300 tak maximálně dohlédne na člověka, který je na 400 ale ne na 500.

Z uvedeného je zřejmé, že toto testování nejen nemůže provádět úplně každý, ale že se k němu musí přistupovat s náležitou úctou a respektem.

Antonín Mareš